

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

'Ανοιξιάτικες αγάπες. Τό «ένδυμα γάμου». Οι διαμαχόμενοι μνηστήρες. Τα τρυπερά φιλήματα των αρραβάνων. Τα θεία τραγουδία της αγάπης. Τό αιώνιον θήλυ και τό βασιανιστήρια τών έρωτευμένων πουλιών. Τά ζεύγη τών παπαγάλων πού άνώνονται έφ' όρου ζωής. Πίστις και άφοσίωσις. Τά χάδια τούς και τό παιχνίδια τούς. Οι παπαγάλοι, τά τρυγερά και οι ποιηταί. Η ζήλεια τών παπαγάλων κλπ.

'Η καλύτερη εποχή του έτους για τά πουλιά εινε ή άνοιξη. Τότε μονάχα έρωτεύονται, τότε μονάχα αισθάνονται σκιτήματα αγάπης στή μικρή τους καρδιά. 'Ο άνθηρος μπορεί ν' αγαπήσει κ' όταν ακόμη βρεθεί στή χιονισμένη Σιβηρία ή στο Βόρειο Πόλο. Μά τά πουλιά έχουν ανάγκη από τό θερμό ήλιο του καλοκαιριού, από πράσινες φυλλωσιές και από τό ζωογόνο πνοή της άνοιξης, για νά αισθανθούν βαθειά την έρωτική συγκίνηση και παραφορά. Μόλις καταλάβουν ότι άρχισο τό καλοκαίρι, άρχίζουν νά γίνονται πιο φιλάρεσκα, πιο χαριτωμένα και προσπαθούν νά κάνουν τό τραγουδί τους όσο τό δυνατό γλυκύτερο. Την εποχή αυτή, τό πτελωτό τους γίνεται πιο όφαιρο, πιο γυαλιστερό—φοράνε τό ένδυμα γάμου, όπως τό λέγει ο πηρολόγοι στή επιστημονική τους γλώσσα. Τότε τ' άρσενικά άρχίζουν νά μαλλώνουν τό ένα με τό άλλο πού νά βρη τ' όμορφότερο ταίρι, ενώ τά θηλυκά παρακολουθούν τις μικρές αυτές και άναίμακτες μάγες μ' ένα θυρο υπερκρίτης δίδην άδιαφορίας... άφοδ, άλλωστε, έχουν κάνει κ' αυτά έκ τών προτέρων την έκλογή τους μεταξύ τών διαμαχομένων μνηστήρων... Και όταν ένας από τους μαχομένους νικήσο τους άντικείμενο του, τότε ό νικήτης πεταεί θραμβεντικά στο κλαρί, όπου κάθεται ή αγαπημένη του... και την ταμπάη στο ράμφος. Αυτό εινε τό φίλημα του άραβάνου ! Και τότε, τότε ό άνυποτακτικός διαβράς πού περνάνε κάτω από τό δέντρο άκοινε μέσο' στά κλαδιά τά παθητικά έκείνη τραγουδία, τά όποια τούς κάνουν νά στέκονται και νά τ' άκοινε έκστατικοί. Είναι τά θεία τραγουδία της αγάπης. Τό άρσενικό πουλί τραγουδάει στήν καλή του τόν έρωτά του. Έκείνη τόν άκούει. Και αν τό άρσενικό τά καταφέρει νά την συγκινήσο, τότε συνεχίζουν μαζί ένα όνειρωδες νυγέτιο—τότε, ψηλά από τά δέντρα, πέφτει ένας καταρράκτης από λαυρηγμοούς, από τρέλοια, από τριλλίες, από κορδώνες... Ένοείται ότι τό θηλυκό—τό αιώνιο θηλυκό, τέλος πάντων!—κάνει νάζια στο άρσενικό για νά ερεθίσει την αγάπη του. *«Καμμιά γυναίκα στον κόσμο, λέει ό 'Ιταλός Μαντεγκάτσο, δέν μπορεί νά ξεπεράσο σέ θηρωδιά τό θηλυκό ναγαρινό τό όποιο προσποιείται διαρκώς ότι άποφεύγει τόν άνδρα του. Οί άπειροι τρέσοι πού έχουν έφύσει οι γυναίκες για νά λέγε «έχθι» στις έπιθυμους παρακλήσεις τών άνδρών, δέν εινε τίποτε, παραβαλλόμενοι με τις ποηρίες του θηλυκού ναγαρινού, τό όποιο έννοεί νά βασανίσο κυριολεκτικώς με διάφορα κακούερα μέσο τό άρσενικό, πριν άποφασίσο νά του παραχωρήσο την έννοιά της.»* Άς μη φανταζόμεθα λοιπόν ότι τά πουλιά εινε άθωα και άκακα πλάσματα—και ίδιος τό θηλυκό πουλιά !..

Οι παπαγάλοι, άρσενικοί και θηλυκοί, εινε τά περισσότερο μονόγαμα πουλιά του κόσμου. Ένα ταίρι παπαγάλου μένει ένωμένο ο' δλη του τη ζωή, ενώ όλα τ' άλλα άρσενικά πουλιά ζητούνε κάθε χρόνο καινούεργια συντροφίσα. Οι παπαγάλοι, ως γνωστόν, δέν τραγουδάνε. Όταν όμως έλθη ή εποχή τών έρώτων τους φωνάζουν

Στόλο του Εθιεύου Πόντου, ως άποβατικό σόμα, και τό άλλο μισό, υπό τό στατήδ Ρεβελιώτη, έναντιον τών Ταταρών επαναστατών. 'Ο Σταματάκης με τούς δικούς του ήταν στο στόλο, και σέ μία περιασπώδη ναυμαχία πού γίνεκε κοντά στήν Ταυρίδα, λαβώθηκε αυτός και σκοτώθηκε ο Χριστός Μηλωνής.

'Ο Σταματάκης, άφοδ υπηρέτησε τρία χρόνια στή Ρωσία, έγύρισε στήν 'Ελλάδα και πήγε στο πατρικό του χωριό. Έχοντας λοχυμούς συγγενείς στήν Αθήν του 'Αλή Παοά, πήρε άμνηστία από την 'Υψηλή Πόλη, και δέν τόν έννοχούσε κανείς... Κατά την 'Επανάσταση του 1821, αν και πολύ γέρος πειά, έλαβε μέρος στήν πολιορκία του Μαλανδρινίου. 'Ο Σταματάκης ήταν μετρίοι άναστήματος, στεγνός, καστανομάλλης, με μικρό κεφάλι, γαλανά μάτια, παχύτατο μουστάκι και μακροί, ώστε νά μορφή νά τό δέννη πίσω από τό σβέρκο του. Ποτέ δέν έκπαβαλλέκεσε. 'Ηταν πολύ γρηγορός στα πόδια. Χειμώνα - καλοκαίρι φορούσε την καπότα του. Ποτέ δέν έκμερυόσε άπάνω του άσήμα, όπως οι άλλοι άρματαοί. 'Ω; τά βαθειά του γεράματα έβλεπε σέ μεγάλη άπόστασι και σημάδευε άριστα. Τό τουφέκι του ήταν ένα μακροί κρυφοφύλα, πού ό ίδιος τ' όνόμαζε καπότα.

'Ο Σταματάκης πέθανε στα 1835, σέ ηλικία 110 έτών !

πιο δυνατά από κάθε άλλη φορά, έκδηλώνοντας έτσι με τις κραυγές τους την ταραγμένη ψυχική κατάστασή τους. Όταν αισθάνονται νά πλησιάζη τό καλοκαίρι, τό ζευγάρι άρχίζει τά έρωτικά χάδια. Τρίβονται ό ένας πάνω στον άλλο, φιλιώνται, παίζουν, δέν ξέρουν τέλος πάντων πός νά έκδηλώσουν τόν έρωτα πού τους φλογίζει τά σουκά... Οι ποιηταί άγνοούν αναμφιβόλω τί τρυφερά φίλια ένώνει ένα ζευγάρι παπαγάλων, και γι' αυτό έδύαλεαν την τρυγνία ως σύμβολο της ειδυλλιακής αγάπης. Μά τά τρυγνία εινε υποδεέστερα, από αυτής της άπόψους, τών παπαγάλων. Μεταξύ ενός ζεύγους παπαγάλων βασιλεύει μεγάλη άρμονία. Οι έπιθυμίες και ή θελήσεις τους εινε συνταυτισμένες. Όταν τό θηλυκό τρώει, τό άρσενικό τό μμειται, έστο και αν δέν έχει όρεξη. Όταν τό άρσενικό φωνάζει, τό θηλυκό σπεύδει άμέσως νά βοηθήσο τόν σύντροφό του. Όταν ό ένας άρρωστήσο, ό άλλος τόν περιποιείται και τόν ταΐζει με συγκινητική άφοσίωση. Τά ζεύγη αυτά πουλιά ζούνε αληγάτα μονάχα όταν έχουν τόν ταίρι τους, και όταν φοφθήσο τό ένα από αυτά, τό άλλο τό ακολουθεί σέ λίγο, από τη μεγάλη του λύπη... Επίσης διακρίνονται για τήν άφοσίωσή τους οι κάρδες, ένα είδος πουλιών πού ζή στή Νότιο 'Αμερική.

Μιά μέρα, ένας περιηγητής σκόπησε κοντά στήν Παραγουάη, έναν «αρά», και τόν έδωσε στή σάλλα του. Τό ταίρι του θέματος ακολούθησε τόν κυνηγό ως τό σπίτι του... 'Εκεί, έπεσε πάνω στο πτώμα του αγαπημένου του, χωρίς νά θέλη νά έλλαταλείψη, κ' έμεινε πολλές μέρες σ' έκείνη τη θέση, χωρίς νά τρώη τίποτα, ώποιο τό έπιασαν με τό χέρι.

Οι τακτικοί θαμώνες τών ζωολογικών κήπων λαμβάνουν συχνά την εύκαιρία νά θαυμάσουν τη σοβαρότητα και την άφοσίωση τών άρσενικών παπαγάλων και τού νοικοκυροσθην τών θηλυκών. 'Ο άρσενικός παπαγάλος φρονίζει μονάχα για τη νόμιμο γυναίκα του, άδιαφορώντας για όλες τις άλλες παπαγαλιές του κόσμου. Φρονίζει νά της λήη πάντα όφαιρα τραγουδία—ή φωνή του εινε βέβαια άσκημη,—έλάτε όμως νά τόν πείσοτε ότι δέν τραγουδεί καλύτερα και από τό ηθρόνι !... και όταν έκείνη βρισκεται σ' ενδιαφέρουσα κατάσταση και δέν μπορεί ν' άφήσο τη φωνιά της, ο σέξυγός της της πηγαινει τακτικά φαί, φρονιζοντας νά εινε πάντα εύθυμος, χερσομένος και περιποιητικός, για νά της δίνη κουράγιο.

'Οποιοι αγαπάει πολύ, εινε και ζηλιάρης. Οι παπαγάλοι δέν μορούσανε, φυσικά, ν' άποτελέσουν έξαιρέσο αυτού του κανόνος. Σχετικά με την περιποίηση αυτή, ο διάσημος Γερμανός ζωολόγος Μπρέμ άφηγγείται τό παρακάτω συγκινητικό—και τραγικό—άνέκδοτο :

'Ενας έρασιτέχνης πτηνολόγος είχε δύο ζευγάρια παπαγάλων. Κατά κακή όμως τύχη, τά δύο άρσενικά είχανε φοφθήσει, και μόλις ύστερ' από κάμποσο καιρό μάτορες νά βρη έναν άλλο άρσενικό παπαγάλο... Οι δύο χήρες περούσαν μαζί ως τότε τόν καιρό τους, στο ίδιο κλουβι, άπαρηγόρητες βέβαια, μά αγαπημένες και μοναομένες. 'Αλλ' ό ερχομός του νέου άρσενικού παπαγάλου, κατέστρεψε αυτή την άρμονία. 'Αρχισαν άμέσως νά τόν ξεεταζούν με μεγάλη περιέργεια και προσοχή, ενώ κ' έκείνος τις νύκτας έξεταστικο, σάν νά έδίσταζε περι τη της έκλογής. Τέλος, έβγαλε από τό στόμα του μία κραυγή, στήν όποία τό άπικρίθηκε τό ένα από τά δύο θηλυκά. Έκείνος επανέλαβε την πρόσκλήσή του, και τότε τό θηλυκό πέταξε κοντά του τόν τούμπησο γλυκά-γλυκά στο χυρτό ράμφος του.

Τό άλλο θηλυκό παρακολουθούσε τη σκηνή με άδιαφορία. Όταν όμως άντελήθη ότι τό άρσενικό είχε κάνει πειά την έκλογή του, έφροθε από τό κακό της, ώρυμσε μανιασμένο πάνω στήν άνωζήλο της, την άρπαξε με τό στόμα από την ούρά και έσεως νά της τραβή τά φτερά—για νά της χαλάσο την ωμομοιρία και νά μνη τη θέλη έτσι πειά τό άρσενικό. 'Ητανε τόσο θυμωμένη ώστε ο πτηνολόγος άναγκάστηκε νά τη βάλη σ' άλλο κλουβι, και νά της δώσο κ' ένα άρσενικό σύντροφο. Έκείνη όμως ισθε καν ήθελε νά τόν άνικρούσο στα μάτια της. Και τέλος ψόφεσε !..

Στό προσέχες θα σάς ποησει και άλλα έξαιρετικά ενδιαφέροντα πράγματα για τούς έρωτες τών πουλιών.

